

Arrest

nr. 199 825 van 19 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. Aram NIANG
Sterrewachtlaan 112
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juli 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 27 juli 2017 en van de beslissing van de gemachtigde van tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DIMONEKENE-VANNESTE, die *loco* advocaat F. NIANG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 december 2016 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 17 maart 2017 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 30 december 2016 om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen, onontvankelijk. Hij nam diezelfde dag ook nog een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). De Raad verwierp het beroep bij arrest nr. 189 454 van 6 juli 2017.

Op 22 mei 2015 besliste de gemachtigde de beslissingen van 17 maart 2017 in te trekken.

Op 27 juli 2017 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 30 december 2016 om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen, opnieuw onontvankelijk. Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 30.12.2016 bij onze diensten werd ingediend door:

*N., H. (R.R.: [...])
Geboren te A. op [...]1962
Nationaliteit: Armenië
Adres: [...] Itterbeek*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 25.07.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.”

Op 27 juli 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing vormt de tweede bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

*“De heer, die verklaart te heten:
Naam + voornaam: N., H.
Geboortedatum: [...]1962
Geboorteplaats: A.*

Nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

Over de exceptie van gebrek aan belang voor wat betreft het bestreden bevel wegens gebonden bevoegdheid

Verweerder werpt op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij meent eveneens dat verzoeker geen schending aannemelijk maakt van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM.)

Dienaangaande moet worden opgemerkt dat van een gebonden bevoegdheid sprake is "*wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspruit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing*" (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

De vermelding "*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*" in artikel 7 van de Vreemdelingenwet vraagt op zich van het bestuur reeds een appreciatie die een gebonden bevoegdheid uitsluit, nu deze zinsnede immers de hiërarchie der rechtsnormen reflecteert. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het woordje "*moet*" in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060). *In casu* werd in het bestreden bevel een termijn van 30 dagen toegestaan. Na een eventuele vernietiging ervan is de gemachtigde er niet toe gehouden opnieuw een bevel met dezelfde termijn af te geven. Het komt niet aan de Raad, noch aan verweerder in de nota toe hierop vooruit te lopen.

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit ook uit hoofde

van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de gemachtigde kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat impliciet doch zeker verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). De drie te respecteren elementen, nl. het hoger belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven vinden immers hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is evenmin een antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de gemachtigde hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven na eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie wordt verworpen.

Echter, de Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel middel uiteenzet in zijn verzoekschrift gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg is om deze reden het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een “afdoende” wijze op te nemen in de akte. Dit begrip zoals weerhouden in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betekent dat haar motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen. Het houdt eveneens in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Verzoeker meent dat de motivatie van de eerste bestreden beslissing onvoldoende is. Hij stelt onder meer dat de hartaandoeningen waaraan hij lijdt dusdanig ernstig zijn dat er een reëel risico is op overlijden bij gebrek aan de nodige zorgen. Hij heeft in zijn aanvraag aangegeven de behandeling echter onmogelijk te kunnen financieren en stelt vast dat eerste bestreden beslissing niettemin geen rekening houdt met de financiële middelen waarover hij beschikt. Hij vreest dat bij terugkeer naar zijn herkomstland zijn fysieke integriteit in gevaar is.

De eerste bestreden beslissing is volledig gesteund op het advies van de arts-adviseur van 25 juli 2017. In dit advies wijst de arts-adviseur op een hospitalisatie van 30 november 2016 tot 8 december 2016 waar verzoeker werd behandeld met het plaatsen van een stent. Ze stelt uitdrukkelijk *“hiervoor is levenslang antistollingsmedicatie nodig en dat is dezelfde medicatie als van voor zijn hospitalisatie, zo ook bleven de bisoprolol en ramipril behouden.”* De arts-adviseur gaat ervan uit dat volgens het standaard medisch getuigschrift van 9 november 2016 zou blijken dat verzoeker reeds in Armenië werd behandeld met de antistollingsmiddelen acetylsalicylzuur (Asaflo) en clopidogrel (Plavix). De arts-adviseur weerhoudt de overige medicatie die verzoeker bij zijn ontslag na de hospitalisatie in België werd voorgeschreven niet. Zo stelt de arts-adviseur dat het enerzijds om een hartslagaderverwijdend middel gaat dat hij enkel diende in te nemen bij pijn aan de borst. De arts-adviseur stelt echter vast dat uit het medisch dossier blijkt dat verzoeker dit slechts één keer nodig heeft gehad, na het plaatsen van de stent. Zij stelt vast dat verzoeker verder cholesterolverlagende middelen neemt. De arts-adviseur meent dat deze niet essentieel zijn. Het volgen van een (AVVZ) dieet om de bloeddruk onder controle te houden zou even goed werken en valt volgens de arts-adviseur onder de verantwoordelijkheid van verzoeker zelf. Ten slotte leidt de arts-adviseur uit het gegeven dat er geen verslag van de controleraadpleging van 30 januari 2017 werd neergelegd en er ook geen recente hospitalisaties meer werden vermeld, af dat de hartaandoening van betrokkene zich weer gestabiliseerd heeft. Uit bovenstaande concludeert de arts-adviseur dat er momenteel geen sprake is van een ziekte die een actueel risico inhoudt voor het leven van verzoeker of zijn fysieke integriteit of van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Verzoeker meent dat deze motivering onvoldoende is. Hij meent vooreerst dat de hartaandoeningen waaraan hij lijdt ernstig zijn. Hij benadrukt dat er een reëel risico is op overlijden bij gebrek aan verzorging. Deze verklaring vindt steun in het standaard medisch getuigschrift van 9 november 2016 opgesteld door dokter B. Deze arts stelt dat een stopzetting van de behandeling het overlijden van de patiënt als gevolg kan hebben. Hij stelt verder dat het uitvoeren van een *“pontage cardiaque”* (vrije vertaling: een overbrugging) absoluut noodzakelijk is, zoals verzoeker ook in zijn aanvraag van 30 december 2016 benadrukte. Uit het standaard medisch getuigschrift van 8 december 2016 blijkt dat de overbrugging niet werd uitgevoerd. De arts-adviseur bevestigt dit ook in haar advies, maar is van oordeel dat de hartaandoeningen gestabiliseerd zijn.

De Raad herhaalt dat uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat ook al worden een heel aantal medicijnen niet weerhouden en ook al acht de arts-adviseur de hartaandoening gestabiliseerd, zij uitdrukkelijk erkent dat verzoeker levenslang antistollingsmedicatie nodig heeft, zijnde acetylsalicylzuur en Clopidogrel. Ze erkent eveneens dat hij Bisoprolol en Ramipril nodig heeft. Bij een dergelijke uitdrukkelijke erkenning, komt het de arts-adviseur toe te motiveren omtrent de beschikbaarheid en toegankelijkheid in het herkomstland van deze medicijnen. Verzoeker stelt evenwel terecht vast dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de financiële middelen waarover hij beschikt. De Raad leest in de enige pagina van de aanvraag van verzoeker die zich in het administratief dossier bevindt, van 30 december 2016 nochtans dat verzoeker in zijn aanvraag had aangegeven dat hij onmogelijk toegang kon krijgen tot de vereiste zorgen. Hij betoogde dat hij *“momenteel werkloos [is] en drie*

kinderen ten laste [heeft]” en *“hij geen enkel inkomen [heeft], zoals blijkt uit het gevoegd attest en de beëdigde vertaling”*. Hij citeerde eveneens uit een stuk 5 “Country of Return Information” om zijn standpunt over de moeilijke toegankelijkheid van de nodige zorgen te staven. De Raad leest hier geen enkel antwoord op in de eerste bestreden beslissing, hoewel de arts-adviseur heeft aangegeven dat de behandeling met antistollingsmedicatie, alsook met Bisoprolol en Ramipril noodzakelijk is. Verzoeker kan gevolgd worden waar hij vaststelt dat in het advies of de eerste bestreden beslissing die uitdrukkelijk op het advies steunt op geen enkele manier werd geantwoord op het aangehaalde financiële aspect, ook al kan dit een invloed hebben op de toegang tot zorgen. Dit, hoewel de behandeling nodig wordt geacht door de arts-adviseur. Ook verweerder antwoordt niet op dit element in zijn nota.

De Raad meent dan ook dat de motivering van het advies van de arts-adviseur niet evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing. Nu dit advies met een motiveringsgebrek is behept, en de bestreden beslissing hier uitdrukkelijk op steunt, is ook de bestreden beslissing met dit motiveringsgebrek behept.

Verweerder stelt in de nota wel terecht dat de arts-adviseur in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet er niet toe gehouden is na te gaan of een verzoeker in het herkomstland dezelfde zorgen kan bekomen als degene die gebeurlijk in België worden verstrekt. Hij is er inderdaad enkel toe gehouden na te gaan of een reëel risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit of voor een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst. Verweerder gaat er in de nota evenwel volkomen aan voorbij dat de arts-adviseur, ondanks het feit dat het thans een onontvankelijkheidsbeslissing betreft, wel degelijk de noodzaak aan bepaalde geneesmiddelen uitdrukkelijk heeft weerhouden, doch hier verder geen duidelijk onderzoek naar de beschikbaarheid of toegankelijkheid heeft aan gekoppeld.

Ten overvloede volgt de Raad niet waar verweerder stelt dat de arts-adviseur op heel gedegen wijze rekening heeft gehouden met alle door verzoeker voorgelegde medische documenten. Het is voor de Raad immers een raadsel hoe de arts-adviseur na lezing van het standaard medisch getuigschrift van 9 november 2016 heeft afgeleid dat verzoeker reeds in Armenië werd behandeld met de voormelde antistollingsmiddelen en met Bisoprolol en Ramipril. Die medicijnen worden enkel door de arts werkzaam in België opgesomd onder de “actuele behandeling”, in een attest van 9 november 2016. De behandelende arts heeft onder “medische historiek” niets vermeld omtrent eventuele medicatie in Armenië.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt vastgesteld.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing zodat de overige aangehaalde middelonderdelen niet meer moeten worden onderzocht.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

Het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 juli 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel

9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing gericht tegen de eerste bestreden beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 juli 2017 worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES